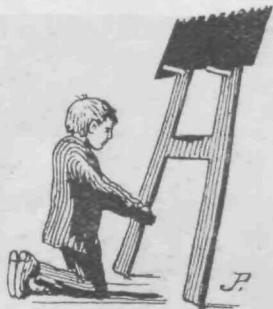


zaprt in ne več po nedolžnem. Knjiga ni bila vzrok, pač pa njegova glava. Te mu pa Francek ni pokvaril, ampak on sam. In s to glavo bo enkrat še tudi ravs, če si je Tonček sam prav ne obrne.



C. Niewiadomska:

Součenci.

(Konec.)

Ludovik ni bil nič manj priden, Slavko pa, dasi ni bil tako nadarjen, je dosegel z vztrajno marljivostjo součence. Vsakdo od njih je imel svoj priljubljeni predmet: Tončka so najbolj zanimale pripovedi o svetu, živalih, raznih pojavih in rastlinah, hkrati pa je zelo ljubil pripovedi različnih doživljajev in je vse tako dobro razumeval, da je razlagal součencem, ako so kaj pozabili. Slavko je bil pa računar: računati je znal tako izvrstno, da se je gospod Miško samo čudil. Nikdar se ni zgodilo, da ne bi bil srečno razrešil tudi najtežje naloge. Ludovik pa je ljubil zgodovino, pripovedovanja o bitkah, o junakih in o velikih činih.

Nekoč pa je gospod Miško v svoje začudenje samo dva od teh videl v šoli, Tončka in Slavka.

»Kaj pa je Ludoviku danes?« je vprašal.

Oba dečka sta bila zelo resna.

»Včeraj je padel in si izvinil nogo,« je odgovoril Tonček.

»Kje? — Kako?«

»Igrali smo se na dvorišču pri Slavku, na velikem potlakanem prostoru. Ludovik je pa nekako nerodno stopil in že ni mogel sam vstati. Zdravnik je rekel, da mora ležati kak teden.«

»Ubogi deček!« je rekel gospod Miško, »to bo zanj velika škoda. Morda bi pa imeli ta teden šolo pri njem?«

»On zelo daleč stanuje, prav v Rožni ulici,« sta odgovorila.

»Nič ne dé. Žal mi ga je, in prav rad bom šel vsak dan malo dalje. Samo vidva prosita starše, da vama dovolijo.«

Oba dečka sta hvaležno pogledala učitelja.

Začela se je potem šola. Tonček je odgovarjal kot navadno izvrstno, Slavko pa se je zatikal, začel, rdel, in jasno je bilo, da ne zna dobro. Gospod Miško se je začudil in se očitajoče ozrl vanj, a je molčal. Slavko je povsili oči in se zavedal svoje krivde.

Začelo se je računstvo. Tedaj je razrešil Tonček precej težko nalogo pravilno in vesel izročil zvezek učitelju. Tudi Slavko je svojega oddal, a naloga je bila samo začeta in prekrižana.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašal gospod Miško. »Ali nisi danes pripravljen? Lenobe te ne dolžim; samo povej, zakaj nisi izvršil naloge? Ali ne znaš?«

Slavko se je bal jokati, zato je molčal s povešenimi očmi in bledim obrazom. Tedaj ga je opravičil Tonček.

»To je zaradi Ludovika, prosim,« je rekel tiho. »Slavko je spremil Ludovika domov, a ker ni bilo nikogar razen služkinje doma, je ostal pri njem in mu dajal mrzle obkladke, da se je približal večer. Potem ga je pa bolela glava, in se ni mogel učiti niti naloge spisati.«

»Odkod pa veš vse to, Tonček?«

»Sam mi je danes pravil.«

»In ti si bil tudi zraven?«

»Bil sem, prosim.«

»Pa nisi spremil Ludovika?«

»Ker se je Slavko zavzel zanj, sem bil nepotreben, in bal sem se, da se ne bom mogel potem naučiti.«

»Zelo si bil previden. Toda, veš kaj, Tonček, ravnal si kot sebičnež. Slavku si izročil ves trud in skrb za součenca, sam si pa mislil samo nase in na svoje učenje.«

Tonček je zardel in žalosten pogledal učitelja; gospod Miško pa je nadaljeval:

»Slavko res ne zna danes, pa ne radi lenobe ali lahkomiselnosti, marveč radi dobrega srca in radi tega, ker je doživel rajši sramoto in težave, kot da je zapustil tovariša, ki je potreboval njegove pomoči. Daj mi roko, Slavko! Ti si dober deček. Imaš dobro in plemenito srce, in to je več vredno ko pridnost in učenost.«

Slavko je potolažen dal gospodu Mišku roko, ki mu jo je ta iskreno stisnil.

»Prosim, gospod učitelj,« je rekel skromno, »Tonček bi bil storil isto.«

»Ne dvomim, otroci moji. Tonček ni hudoben deček, in ko bi tebe ne bilo, bi se bil on zavzel za Ludovika. A bil je vendarle zadovoljen, da si ti to storil. Kajne, Tonček, da je tako?«

»Da.«

»No vidiš. Jaz hočem samo to, da razumete: pridenost je nekaj lepega na otroku, dobrosrčnost pa še mnogo lepša. To pomnite, da je več vreden plemenit in usmiljen človek kot učen, ki ni plemenit in usmiljen — in zelo, zelo želim, da tega ne pozabite vse življenje.«

Dečki so iskreno obljubili in tudi držali besedo, ker so razumeli, da učene ljudi res lahko zelo spoštujemo, ljubimo pa samo dobre in plemenite.

In kdo noče biti ljubljen?

Iz poljščine prevel V i n k o.



Sid :

Večerna.

Angel varuh nese dete v raj,
ko zagrne noč veselje.

Ko pa solnce spet bo zlito v polje,
ga prinese spet nazaj.

